

ligere Møder, særlig de lukkede Møder, vi har haft om denne Sag, vil erindre, at jeg for mit personlige Vedkommende ved mine Udtalelser har vidst at holde alle Partihensyn borte fra denne Sag. Endvidere maa jeg maaske hertil føje, at det forekommer mig, at er der nogen politisk Gerning eller Optræden, der har taget dette Spørgsmaal ind under Partipolitikens Rammer, saa er det den Forestilling, vi overværer her i Dag. Den Omstændighed, at Forespørgerne ikke har været tilfredse eller ikke synes at være tilfredse med de Oplysninger, de har faaet i det politiske Udvalg og i det sønderjyske Udvalg, har jo drevet dem til at fremføre denne Sag her i Folketingets Møde i Dag.

Endvidere maa jeg sige, at det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at der kan drages en Sammenligning mellem Socialdemokraternes Stilling og hans Stilling til Flensborg. Sagen er, at hans Stilling efter hans eget Udsagn tidligere var den, at han var en absolut Modstander af, at Flensborg skulde tilbage til Danmark. „Social-Demokraten“s Artikel gik ud paa, at hvis der i Virkeligheden af sande nationale Grunde var en Majoritet i Flensborg for, at Flensborg skulde tilbage til Danmark, skulde Byen være velkommen.

Johan Knudsen: Jeg forstaaer ikke rigtig de Udtalelser, der nu er blevet fremsat af den ærede sidste Taler; i alt Fald kan jeg ikke forstaa, hvorledes disse Udtalelser kan være i Samstemning med de Anskuelse, som blev gjort gældende i en Leder i Bladet „Social-Demokraten“ for 11. Juli 1919. Med Formandens Samtykke skal jeg tillade mig at citere nogle af denne Artikels Sætninger. Der staar: „Naar imidlertid den nordslesvigske Vælgerforenings Ledelse, der kender Forholdene bedst, anser en Rømning for gavnlig, vil ogsaa vi trods vore Tvivl anse det for heldigt, om det kunde lykkes den internationale Kommission at udvirke en saadan Ændring i Fredstraktaten. Minister H. P. Hanssen vil sikkert, støttet af hele Regeringen, gøre, hvad han formaar, for at faa den internationale Kommission til at udvirke en Rettelse af den i Paris begaaede Fejl“.

Ordføreren for Forespørgerne (N. Neergaard): Jeg skal besvare det Spørgsmaal, som det ærede 5te Medlem for Hovedstaden (Sigvald Olsen) rettede til mig, derhen, at det, hvis der gøres konsekvente, planmæssige Forsøg paa at indgribe i Afstemningens Frihed ved Agita-

tion Syd fra, i sig selv er umuligt for en militær Besætning og en administrativ Besættelse af Landet at hindre det. Det, som for mig er det afgørende — det har jeg sagt adskillige Gange, og jeg skal gentage det saa ofte, det ønskes —, er, at de, som har den bedste Mulighed for at kende disse Ting, de, som lever Forholdene paa nærmeste Hold, nemlig Slesvigerne, ganske særlig Mellemslesvigerne, mener, at det er saaledes.

Udenrigsministeren (Scavenius): Jeg maa bemærke overfor den ærede Ordfører for Forespørgerne (N. Neergaard), at tilbage staar, at de allierede og associerede Magter for alle andre Afstemningsomraader indenfor Tyskland har gennemført netop den Ordning, som nu er blevet fastslaaet for Slesvig. Det maa i alt Fald være et Vidnesbyrd om, at de har Tillid til, at de med de Midler, der bliver anvendt, nok skal gennemføre Afstemningen paa den heldigste Maade. Det, som forlanges, er altsaa, at vi skal komme frem og sige: De tager fejl, vi ved det meget bedre, vi ved paa Forhaand, at det er ganske umuligt med nok saa mange Tropper at stoppe disse forfærdelige Tyskere, som kommer Syd fra, det lader sig slet ikke gøre, det ved vi. Det er en Paastand, som jeg synes, det er vanskeligt at stille op, i alt Fald er det neppe at vente, at der skulde blive taget Hensyn til den. Der er Tale om et System i Traktaten, som vil blive gennemført alle Vegne, og pludselig skulde det altsaa være saaledes, at det ikke kunde bruges i Slesvig. Man har dog ellers altid hørt, at de nordlige Dele af Tyskland, hvad man jo i Almindelighed ogsaa antager om nordligere boende Folk, er mere beherskede, mindre tilbøjelige til at gribe til Voldsomheder end de sydligere boende. Man har netop altid fremhævet Forholdene i Slesvig som et Vidnesbyrd om, at det var et Land, hvor der var Ro og Orden. Naar nu altsaa de allierede her anvender det samme System, som anvendes i andre Egne, hvor Befolkningen delvis har en anden Karakter, er der ingen som helst Begrundelse for, at vi skulde sige, at i Slesvig passer det System ikke, thi der er Befolkningen netop af en urolig Karakter, og der vil der være et Grundlag for, at de tyske Myndigheder kunde gribe ind paa en ganske anden Maade end noget andet Sted i Tyskland. Det synes jeg ikke er nogen god Begrundelse.

Med Hensyn til Resolutionen af 4.